

KAYIP GÜNLÜĞÜN İZİNDE

Karen McCombie

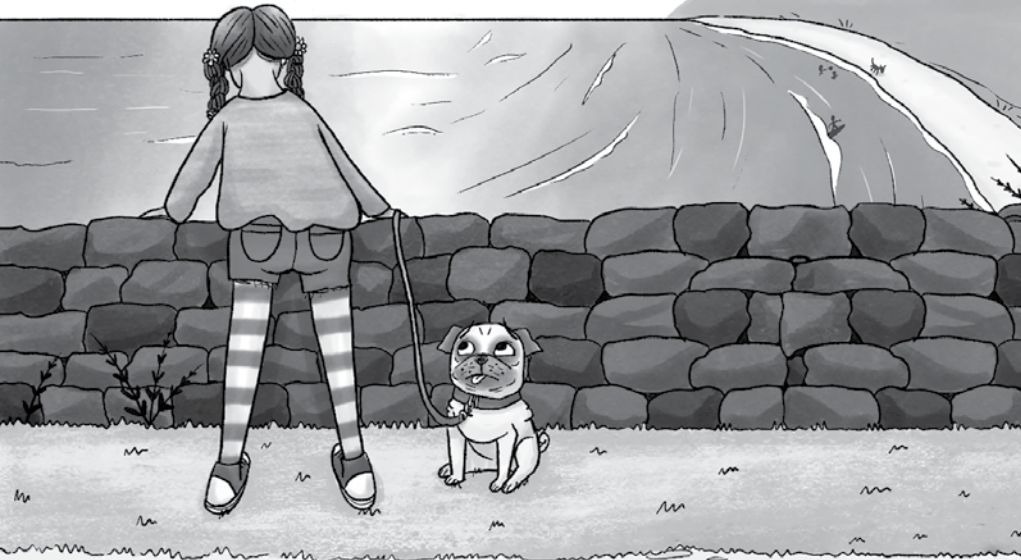
Resimleyen: Katie Kear

SEN de OKU

KAYIP GÜNLÜĞÜN İZİNDE

Karen McCombie

tudem

KAYIP GÜNLÜĞÜN İZİNDE

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2018, Karen McCombie
resim hakları © 2018, Katie Kear

İlk baskı 2018 yılında İngiltere'de *The Lost Diary of Sami Star* adı ile Barrington Stoke Ltd. tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAN: Karen McCombie
RESİMLEYEN: Katie Kear
TÜRKÇELEŞTİREN: Gözde Koca
EDİTÖR: Yağmur Yavaş Aydın
SON OKUMA: Ümit Mutlu
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2023 (2000 adet)

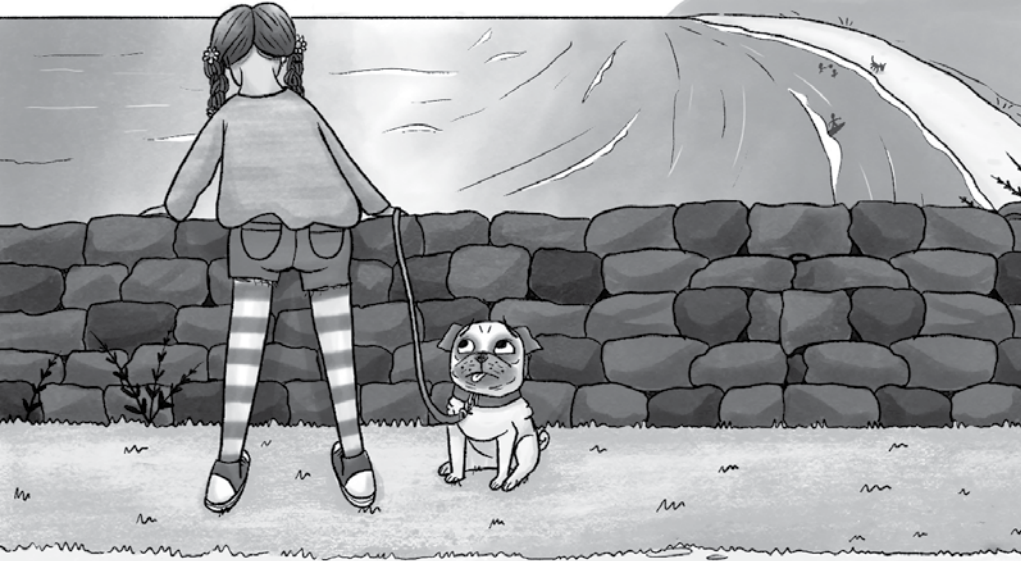
ISBN: 978-605-285-732-8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

SEN de OKU

KAYIP GÜNLÜĞÜN İZİNDE

Karen McCombie

tudem

Küçük gün ışığım Carrie Joyce'a

Hey! Kimse Beni Görmüyor mu?

“Git başımdan!”

“Meltem! Anneni dinle!”

Üff. Bizimkilerin saçma sapan kavgaları başladı *yine*.

Babamın sesi bu. Ablama bağıyor. Ona bir tek kızdığında “Meltem” der. Onun dışında herkes gibi “Meloş” diye seslenir.

Annemle babamın ablamla tartışmadığı tek bir gün yok. Sürekli tartışacak bir şey buluyorlar.

Annem, kirli bardakları odasında biriktirdiği için Meloş'un başının etini yer. Meloş, annemin en ufak şeyi bile sorun etmesine gıcık olur. Babam, Meloş'a müziğın sesi çok açık diye çatar. Meloş, annemle babamın ona çocuk gibi davranmasına sinirlenir.

Acaba bugün sorun nereden çıktı? diye merak ediyorum.

“Yapmayacağım işte. *Bıktım* artık anne!” diye bağıyor Meloş.

“Annenle böyle konuşamazsın Meltem! Derhâl gelip özür dile, yoksa...”

BAM!!!

Meloş salondan yıldırım hızıyla çıkıp kapıyı tüm gücüyle çarpıyor.

Merdivenlerin ortasında donakalıyorum. Mesele şu ki, kendimi bu savaşın ortasına atmak istemiyorum. Daha önce denedim, kimse

beni fark etmedi bile. Bazen kendi kendime şöyle der gibiyim: “Hey! Ben, Hande. Kimse beni görmüyor mu? Görünmez mi oldum?”

Gerçi şu an Meloş beni görüyor.

“İlla onların dediği olacak Hande!” diyor askıdan ceketini alırken. “Üniversiteye gitmek istemediğimi kaç kere söyleyeceğim?”

“En az bin,” diye mırıldanıyorum.

Birkaç aydır sürekli bunu söylüyor. Yakında sınav sonuçları da açıklanacak. İşte o zaman annemle babam, Meloş'un üzerine daha çok gidecekler.

“Annem ne yaptı biliyor musun?” diyor Meloş, apar topar ceketini giyerken. “Gazeteyi gözüme soktu. Üniversiteye başvurmak için çok geç olmadığını söyleyen bir yazı gösterdi!”

En azından gerçek bir sorun yüzünden tartışmışlar. Kirli bardaklar gibi saçma bir şey için değil. Annemle babama kalırsa sorun şu:

- 1) Meloş çok zeki bir çocuk, orası kesin.
- 2) Ama delirdi.

“Anlamıyorlar! *Herkes üniversiteye gitmek zorunda mı?*” diye bağıyor Meloş.

Yok, sağır falan değilim, bu yüzden bağırmıyorum. Söylediklerini annemle babam salondan duyup anlasınlar diye bağıyor.

BAM!!!

Annemle babam bunu da duydular kesin. Bu kez giriş kapısı çarpıldı ve Meloş aldı başını gitti.

Kısa bir sessizliğin ardından, annemle babamın Meloş hakkında konuştuklarını duyuyorum. Çılgınlar gibi aynı şeyi söyleyip duruyorlar. Bunu daha önce bin kere sordular birbirlerine: *Meloş ile ne yapacağız?*

Bıktım artık.

Meloş'un, annemin, babamın birbirlerini hiç dinlememelerinden bıktım. Kimsenin *beni* dinlememesinden bıktım.

Okul gösterisinde başrolü oynayacağımdan kaçının haberi var acaba? Ya da en sevdiğim öğretmenim Ahu Hoca'nın doğum iznine ayrılacağından? Bu aralar matematikte ne kadar zorlandığımı bilen var mı? Ya da karnıma

girip duran sancıları bilen? Stresten olduğuna eminim. Hakkımda iyi ya da kötü, hiçbir şey umurlarında değil.

Şu son haftalarda mutlu yuvamızın renkleri âdeta solup gitti. Evdeki hayat siyah-beyaza döndü. Bütün sahne ışıkları Meloş'un üzerinde. Beni gören yok. Karanlıktayım.

Beni de görsünler artık.

Ceketimi sırtıma geçirip çantamı alıyorum. Yumuşacık bir kilit sesiyle kapıyı çekip çıkıyorum.

Annemle babamın, yokluğumu fark edeceklerini hiç sanmıyorum.

Karen McCombie

KAYIP GÜNLÜĞÜN İZİNDE

Türkçeleştiren: Gözde Koca

Hande için hayat bu aralar pek kolay değil. En yakın iki arkadaşı ondan giderek uzaklaşıyor. Annesi ve babası ise sadece ablası Meltem'le ilgileniyor. Hande kendini görünmez ve çok yalnız hissederken kayıp bir günlük buluyor. Süslü yazıların, renkli fotoğrafların olduğu bu günlüğü inceledikçe, sahibiyile tanışmayı çok istiyor. Hande için hayat, belki de günlüğün sahibini bulunca yeniden renklenecektir, kim bilir?

